

Синиця (1853)
Глібов Леонід Іванович

Синиця славу розпустила,
Що хоче море запалить,
Що море буцімто згорить,—
Така, бач, є у неї сила.
За вітром слава полетіла
По всіх усюдах і кутках,
По байраках і по садках,
Далеко — аж за синє море...
Усім, хто був на морі, горе!
Ану — до берега тікати,
Мерщій добро своє ховати
Од проклятущої Синиці.—
Як назлетілось тії птиці,
Як назбиралося звірей,
Людей —
Дивитися на чудасію!..
А пересудливі жінки
Побрали ще й ложки,
Бо мали ту надію,
Як море стане закипати,
Щоб юшки добре посьорбати,
Якої й зроду не сьорбали
(Вони вже, бачте, позивали
Скрізь по обідах куштувати).
От ждуть вони, стоять.
Усі баньки повітріщали...
«От-от уже почне кипіть,—
Хто-небудь нищечком мовляє,—
Ось цитьте, зараз запалає...»
А море все собі гуляє,
І не кипить, і не горить.
Так що ж Синиця?.. Та мовчить!
І запалить не запалила,
А тільки слави наробила
Та з сорому й сховалася кудись.
За сюю капосну дурницю
Полаяли Синицю
Та й розійшлись.

Яка ж в сій байці, братця, сила?
А та: ніколи не хвались,
Поки гаразд не зробиш діла.

1853

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/synytsia